

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Bono Sodalitatis Partheniæ, Et Officiis Sodalitatis Erga Deiparam Patronam

Bourgeois, Jean

Antverpiæ, 1622

Cap. 21. De priuatis congregibus, & spiritualibus colloquijs.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48699)

CAPVT XXI.

*De animorum coniunctione inter So-
dales, ac de priuatis congressibus
& spiritualibus colloquiis.*

SI proximo gradu ad Religiosas votis
Silligatas societates hæc Deiparæ So-
dalitas studio virtutis accedere nititur; si
quod erant in Ecclesia primitiua fideles,
cum collatis agrorum ac possessionum
suarum pretiis ad Apostolorum pedes,
communiter habitabant, & erat eorum
omnium cor vnum & anima vna, id
Parthenii Sodales, quoad agenda in sæ-
culo vitæ ratio patitur, non quidem ab-
dicatis per paupertatē facultatibus, sed
tamen inter se charitate quadam eximia
cohærentes, esse cor vnum & anima v-
na, præsidis & auspicijs B. Matris elabo-
rant; haud est obscurum quàm crebri
debeant eorum esse congressus & ser-
mones, ad eiusdem propè domicilij &
contubernij consuetudinem, ad intimæ
& fraternæ familiaritatis vsum, mu-
tuumque in rebus omnibus subsidium

at-

atque solatium. Magna vis est amicitiae, quam bonorum omnium maximum bonum Aristoteles esse dicebat, teste Laërtio: quod fortè hauserat ex Socrate, quem idem Laërtius scribit solitum dicere, nullam possessionem vero bonoque amico pretiosorem esse posse, nec ullam aliam rem esse in mundo, ex qua vel maior utilitas, vel maior etiam voluptas capiatur, de cuius laudibus multa Tullius. Quoquò te verteris præstò est, nullo neque loco, neque tempore excluditur, nunquam intempestiva, nunquam molesta, per quam & absentes adiunt, & egentes abundant, & imbecilles valent, & quod difficilius est dictu, mortui viuunt. Certe, ut idem ait, propinquitati longè præstat; quòd ex propinquitate beneuolentia tolli potest, ex amicitia autem tolli non potest: sublata enim beneuolentia amicitiae nomen tollitur, propinquitatis manet. idque experimur, non rarò inter eos qui sua voluntate sanxerunt fœdus amicitiae, maiorem esse necessitudinem & charitatem, quàm inter eos quos eadem

dem

dem sanguinis communio copulauit. Quæ si vera sunt de ea quæ naturæ limites minimè transcendit amicitia, cuius omnis fructus mortalis huius vitæ angustijs commodisq̃ue perexiguus includitur; quid de cælesti, diuina, à Spiritu sancto inspirata charitate & ordinis diuini amicitia censendum, quæ ad beatæ vitæ refertur æternitatem, quæ nos in Christo coniungit arctissimè, adoptionis eius gratia, Dei filios, germanos fratres, æterni regni coheredes, ac B. quoque Matris eiusdem filios, quos in Christo filio genuerit atque educarit, & hactenus materna cura regere ac prouidentia fouere non intermittat? Præclare S. August. Melior est fraternitate sanguinis Christi fraternitas, quoniam illa interdum sibi inimica est, Christi autem, quæ eadem est Mariæ, fraternitas sine intermissione pacifica est. Illa inter se communia cum æmulatione diuidit, hæc etiam cum gratulatione communicat. Illa consortio sæpè despicit germanos, hæc assumit frequenter alienum: quamquam alienus non est, qui per

*Serm. 27.
de verbis
Apost.*

190 DE BONO SODAL. PARTH.
per Virginem Matrem Sodalitatis ac frater
effectus est, quem uti charissimum Dei-
paræ clientem filiumque contuemur,
quicum aliquando speramus in cælis B.
Matris gloria ac societate perfrui, si nos
spe nostra vitio nostro non exciderimus.
Arctius hoc Deiparæ Sodalitatis, quàm
sanguinis aut terrenæ ullius amicitia
vinculum, plus valere debet ad diligen-
dam gratia quàm natura, Deiparæ Vir-
ginis amor quàm vlla propinquitas. quã
rem egregiè cõfirmat Ambros. alio pro-
ductus à me capite. Hæc autem societas
B. Virginis non ad hanc præcipuè vitam,
sed futuram alteram sempiternam ma-
ximè pertinet, atque ex peregrinante ac
militante ad alteram regnantem ac tri-
umphantem gradum facere cogitamus,
ad eam aspiramus; atque iis fidei viuæ o-
culis contuendi nobis sunt Sodales, ut
beato eorundem aliquando in cælis
confortio fruituris. Inde nobis eorum
ambiendi congressus sermonesque ex-
petendi. tum si quibus officiis obse-
quiisque benevolentiam eorum con-
ciliare possimus ac stabilire, tum eor-
rum,

rum, tum B. Matris respectu, nihil animo nobis lubentiore præstandum est, rebus eorum prosperis æquè atque nostris ipforum gaudendum, aduersis etiam impensius dolendum, curandum vt in nostri beneuolentia conquiescant, & per eam absentes adsint, imbecilles valeant, egentes abundant, mortui uiuant, dum viget apud animos nostros eorum memoria, & preces à morte nostras, si fortè ijs opus habent, non frustra requirant. Narrat Tertull. de primis Christianis, eos mutuam inter se charitatem officijs expressisse, vt in ore Gentilium frequens esset: Vide vt se diligant, vt alter pro altero mori sint parati! cum etiam consueuissent fratrum se vocabulis appellare, neque id solùm verbo, sed multò magis opere ac factis testarentur. Viget eadem lex charitatis, eademque appellatio fraterna apud legitimos Deiparæ Sodales, quibus alia coniunctionis & charitatis intimæ nulla potior iustiorque causa, quàm hæc Deiparæ Sodali-
tatis, & quòd eos Diua Mater vti suos affectu singulari complectatur. Nam si
res

*In Apolo-
getico c. 3.*

res omnes amicitui, quem non vulgari
aut mediocri amicitia sis complexus,
propinquos, famulos, equum, canem i-
psū amas; quā non amādi charitate Dei-
paræ clientes, serui, filij? Sed fouēdus hic
mutuus amor assidua mutuorū officio-
rū vicissitudine, velut ignis pabulo suo,
sic alendus vsu familiaris consuetudinis,
crebris congressibus, colloquiisque spi-
ritualibus, quæ maximè ad Virginis cul-
tum honoremque promouendum refe-
rantur. hic enim institutæ Sodalitatis fi-
nis est, hic scopus, honos cultusque Dei-
paræ, & maior Saluatoris eius filij glo-
ria: ad quem si se mutuis Sodales sermo-
nibus exsuscitent, longè Beatissimæ Ma-
tri gratissimum facient. Nullum horum
inter Sodales miscendorum sermonum
accommodatius argumentum esse po-
test, quàm ipsa Deipara, cuius assidua,
certè crebrò repetita recordatione my-
steria beneficiaque recolenda sunt, &
ad imitandum illustria virtutum exem-
pla proponenda: nec poterit hoc illos
desituere argumentum, quod latissimè
patet, ac vitameius omnem Saluatoris-
que

que filij complectitur, tum verò fructu
est vberimū, & tractatu iucundissimū.

Nam verissimè illa de se prædicat: *In viis* Prou. 8.
20. & 21.
iustitia ambulo, & in medio semitarum iudi-
cij, vt ditem diligentes me, & thesauros eorum
repleam, quoad spiritualem vtilitatem;
quoad suauitatem verò, *Spiritus meus dul-* Eccl. 24.
27.
cis, & hereditas mea super mel & fauum. De
qua sponsus quoq; in Canticis, *Fauus di-* Cant. 4. 11.
stillans labia tua, mel & lac sub lingua tua.

Hęc virginea terra est promissionis lacte
& melle manās. Congruit omnino Dei-
paræ quod Iosifæ tribuit Ecclesiasticus:
Memoria Iosifæ (dic veriùs Mariæ) in com- Eccl. 49.
1. 2.
positione odoris facta opus pigmentarij, in om-
nioze quasi mel indulcabitur eius memoria,

& vt musica in conuiuio vini. Ergo cùm So-
dalibus tam præstans, suavis, exuberans-
que materies suppetat colloquiorum
spiritualium, auctor illis sim, vt, quem-
admodum septem filij Iob sancti Pro- Iob 1.
phetæ patientis in orbem sibi conuiuia
struebant, ad quæ sorores quoque suas
aduocabant; ita sibi vicissim de Beatissi-
mæ Matris, Saluatorisque Domini vita
virtutibusque salutaria ac deliciosa con-

194 DE BONO SODAL. PARTH.
uiuia parent, ad quæ infirmos in fide,
minùs prouectos in uirtute instar foro-
rum aduocent, vt abundantiam suauitatis
Deiparæ omnes eructent, & tam sapido
cibo vescantur ad saturitatem, ad imita-
tionem perfectam; Christi quoque mu-
sto, sanguinis eius & amoris calice, san-
ctissima capiantur ebrietate, à suis abdu-
cti sensibus & humanis curis, in vnus
Deiparæ ac Christi Domini abripiantur
amorem, illisque suauissimis amoribus
suis, vt solent potu capti, iubilent ac
concinant.

C A P V T XXII.

De mutuis exemplis.

EX publicis priuatisque Sodalium
congressibus hæc etiam emerget v-
tilitas, quòd ad uirtutis studium mutuis
prouocabuntur exemplis, dumque alter
in altero quid sibi desit ad perfectionem
inspicit, quod in illo abundat, honestissi-
ma quadam æmulatione cõcitabuntur ad
uirtutem: qualis esse solet laudata concer-
tatio inter discipulos ad doctrinam, inter
mi-